Сумний вернувся князь Юрій Львович із батькового похорону до Дорогичина.

Тут став збиратися до виїзду і по двох місяцях осів уже у Львові на замку.

Зараз стали приходити туди посли чужих володарів, які бажали укласти союз із галицьким князем.

Краківський князь Володислав Локетко просив у нього помочі.

Князь Юрій був тоді вже вдовець, бо померла йому перша жінка, дочка суздальського князя.

Князь Володислав Локетко сказав:

— Годі тобі бути без княгині. В мене є сестра, приїдь до Кракова, побачиш її. Сподобається тобі, женися.

Князь Юрій і сам був свідомий того, що треба йому женитися. Тож незабаром і вибрався в Краків. Сподобав собі княгиню Євфимію, і незабаром відбувся шлюб.

Тепер поклав князь Юрій Львович із Володиславом Локетком союз проти сандомирського князя.

Однак незабаром Володислав Локетко втратив краківський престіл. Польські пани не сподобали собі його і прогнали, а на престіл покликали чеського короля Вячеслава.

Раз прийшли до князя Юрія єпископи: львівський, галицький і сяніцький, і стали жалуватися:

— Невигода нам із тим, що київські митрополити переїхали на північ у Володимир над Клязьмою, княже! Постарайся в царгородського патріярха, щоб рукоположив нам галицького митрополита.

Князеві Юрієві подобалася ця думка. Цеж підносило, збільшувало значення його держави. І він відповів єпископам:

— Дуже радо зроблю це! Тільки вкажіть мужа, достойного такого високого чину.

Тут львівський єпископ сказав:

— Найкраще надається тут ієромонах і пустино-житель Петро.

І інші єпископи притакнули львівському, бо знали Петра як дуже побожного священика.

І князь Юрій вислав негайно Петра в Царгород до патріярха з просьбою, щоб рукоположив Петра в митрополити.

Патріярх уволив волю князя Юрія, і так Петро став першим галицько-волинським митрополитом, а Галич став митрополією.

В 1305 р. з початком квітня пригнав гінець із Володимира від князя Мстислава.

— Приїжджай, небоже Юрію, я смертельно недужий, а мушу бачитися з тобою.

Князь Юрій не гаявся, поїхав. Волинський князь Мстислав був справді смертельно недужий, але при повній свідомості.

Він зрадів, коли князь Юрій з'явився в нього:

— Я тебе в дуже важній справі запросив до себе — говорив князь Мстислав. — Я тривожуся долею Волинської держави. Бачу, щоб її вдержати, треба рішучої і сильної вдачі. Мій син Данило, на жаль, не такий. Вороги довкола: відсіля Литпа, відтіля татари. В таких часах годі роздроблювати державу. Тому я хочу Волинь передати тобі, небожеві моєму, бо бачу, що, ти рішучий і войовничий. Для Данила та його нащадків я лишаю на прожиток Холмське й Белзьке князівство, а всю Волинь передаю тобі. За те прошу тебе, не дай кривдити нікому мого сина Данила, ні внука Льва.

І закликав князь дворецького Володира Семеновича, тисяцького Юрія Гавриловича й печатника Іллю Несторовича. Сказав при них свою волю і велів писати завіщання.

Ще кілька днів пожив князь Мстислав Данилович, і дня 18 квітня 1305 р. в перший день Великодня переставився.

Так у руках князя Ігорія Львовича опинилося Галицьке та Волинське князівство.

Тепер князь Юрій прилучив і володимирське єпископство до галицької митрополії.

На вістку, що князь Юрій Львович став тепер одиноким володарем Галицько-Волинської держави, простором більшої, як була держава короля Данила, бо ж тоді в Волинському князівстві панував його брат Василько, стали до князя Юрія слати послів й подальші володарі, щоб зєднати собі його як союзника.

Тоді теж наспіло посольство з Риму від папи з королівською короною для князя Юрія.

Та тимчасом настала війна з Литвою, і король Юрій рушив у похід.

Король Юрій, приготовляючись до походу, покликав до себе синів, Андрія й Льва, і сказав до них:

— Сини мої! Я йду в похід, на війну. Не знаю, як війна скінчиться, не знаю, що буде зо мною, бо це в Божих руках. Тому вже тепер хочу забезпечити державу за вами. Ти, Андрію, дістаєш Волинь, а ти, Льве, Галич. Тільки ніколи нічого не робіть окремо, завжди разом, завжди в згоді, тоді матимете силу та значення.

Полагодивши так державні справи, вирушив у похід. Ішов поспішним маршом, щоб литовського князя Гедимина не пустити в глибину держави, не дати пограбувати і знищити рідну країну.

То був уже кінець листопада, дні слітні. Осіннє болото на дорогах мучило дуже та знесилювало і людей, і коней.

Знесилені війська спинилися в Володимирі на кількаденний спочинок. Розвідачі принесли вісті, що передні сторожі литовців є вже недалеко від Володимира.

Король Юрій дав негайно наказ рушати з Володимира проти ворога. І вийшли насамперед волинські полки, а за ними галицькі.

Дві милі за Володимиром стрінули литовців.

Король Юрій вибрав для свого війська догідне місце на горбах.